

Dien avond zat Buken bij tante Net en ze spraken over zijn vader. Had die dan niks? vroeg Buken. Nonkel Baptist zegt altijd dat er nog niet genoeg was om hem fatsoenlijk te begraven.

Tante Net bekeek hem met een verwonderd gezicht; ja wanneer ze zoo zeven jaar na de dood van uw broer vragen of die geen centen had. . . . Maar tante Net kon niet anders dan de schouders ophalen; ze had er in elk geval geen centen van gezien. 't Was tante Emma die zijn vader in zijn laatste ziekte had opgepast en die had altijd gezegd dat er niks meer was dan een klutske zilvergeld in een vlasch schuifken van het legkoffer.

Buken bleef door het raam kijken, maar hij vroeg toch nog: was daar iemand bij of omtrent? Het kwam er zoo onnoozel uit en tante Net had er ook geen erg in op dit moment; maar toen ze 's avonds in haren onderrok stond, gereed om in bed te stappen, dacht ze opeens: waar dat kind toch aan denkt. . . . Dat was eigenlijk nog zoo dom niet wat Buken vroeg. Emma en Baptist konden zeggen wat ze wilden, er was immers niemand bij geweest. 't Is niet dat ze iemand verdacht van 't een of 't ander, maar allo, ge moogt dat toch zoo eens vragen.

En Buken vroeg het ook aan nonkel Fideel. Nuchter was daar niet veel uit te krijgen, maar dien keer was Fideel weer zat. Dat was een tweede kermisdag en Buken liet nonkel niet meer los. En toen ze eindelijk alleen waren, achter de beukenhaag van den koster, vroeg Buken opeens: nonkel?

— Ja.

— Heb-de gij mijn vader goed gekend?

Fideel moest blijven staan, want hij verslikte zich van 't lachen: Ge. . . . ge zijt zeker een beetje. . . .

En zijn wijsvinger ging voort: een beetjen in den wind?

Maar Buken was nuchter genoeg en hij vroeg verder: weet gij of mijn vader centen had?

Nonkel Fideel bleef opnieuw staan en hij waggelde wat, vóór de wijsheid er uitkwam. Dan: dat kunt ge niet weten, Buken. Als ik centen heb, dan zeg ik het niet, want anders zitten ze allemaal op mijnen zak; en als ik geen centen heb. . . . hi. . . . hi. . . . dan zeg ik het ook niet; uit schaamte. En ik denk dat uw vader ook zoo was. Hi. . . . hi. . . .

Nonkel Fideel veegde zijn mond af met zijn mouw en Buken wist niet zoo direkt wat hij nu vragen moest. Maar achter den hoek, een beetje voorbij het stampkot van Sus Kalier vroeg hij weer ineens: Nonkel, weet gij nog van toen mijn vader gestorven is?

— Gestorven is? Maar Buken wat ge nu vraagt; dat weet ik nog zoo goed alsof het gisteren gebeurd was!

— En weet ge nog wat mijn vader toen gezegd heeft, terwijl hij mij vastpakte?

— Wat hij gezegd heeft?